

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szilágy-Somlyó, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illő küldemények is czimzendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

Haladás és mégis pangás.

Sz.-Somlyó, 1887. okt. 24.

(Cs.) Majdnem lehetetlennek látszik és mégis úgy van; mert e paradox állítás alappal bir. Haladunk, igen, gözerövel s erünkben mégis van fogyatkozás.

Avagy nem eléggé igazolja ezt a folyamatban levő szüret?

Nincs meg a Magura bérczein az a léget átható, kitoró jó kedv, mely közepes termés alkalmával csaknem pusztává teszi a várost, midőn boldog boldogtalan az őshegység sárguló szőlőlevelei közt töltötte el a várva-várt kellemes szüreti napokat, még akkor nem is számítva a vasutra, mely a terméket vive, busásan fogja értékesíteni s megfizetni a gazda fáradságát.

Már csak hetek választanak el a naptól s vasutunk át lesz adva a közönségnek a nagy világgal való közlekedésre; de az üdvözölt vonatok füstgomolya gyszélfelhőként fog borulni a már nagy részben kopárrá vált Magura derekára s szomoruan fog viszhangozni a mozdony érezes füttye a reményvesztett szőlősgazdák fülébe.

Nem pessimisticus gondolatok mondatják tollba e szavakat, hanem előttiünk álló való tények.

Igen, mi akkor, midőn vasutunkkal nyertünk, vesztettünk is sokat szőlőinkben.

De ez hagyján; hiszen megszokta az ember magát a fájdalmat ébresztő csapásba is belelélni s az emberi természet és praktikus gondolkozásmód olyan, hogy mindig tud újabb és újabb módokat és eszközöket kitalálni, hogy veszteségét, bár némileg pótolja.

Igy vagyunk most mi is.

Kapaszkodunk fűhöz, fához s kell, hogy kapaszkodjunk, ha megélni akarunk.

Phylloxera-tarolta szőlőinket több évig hiába törekednénk új szőlőtörkével benépesíteni, mert nem lehetünk biztosak arról, hogy egy-egy megmaradt erős, szívós és fejlődésre képes pete nem fog-e ellenünk új harczt kezdeni, hanem gyümölcsösöket kell alakítanunk, kivitelre alkalmas, értékes fajokból, így ha nem is egészen jó részben, kárpótoljuk magunkat s abba is bele kell nyugodnunk, hogy csak néhány év múlva, — s akkor csak még sem fog nekünk hiába füttyölni a vasut.

Aztán gabnatermelő vidék is vagyunk.

Piacunk, különösen az utóbbi időben nem volt, nem is birtuk s ma elég keserűen tapasztaljuk, hogy nem bírjuk terményeinket értékesíteni. A kinek pénze van s jó olesó áron beszerzi, az még csak pénzrelhet talán belőle; de a kis gazda csaknem kétségbeeséssel határos küzdelmet viv a létért. A szegény földműves pórnak alig marad télre kenyere. Amaz befektetett tőkéje harmad részének sem juthat birtokába, nem tudván gabonáját a potom ár miatt értékesíteni; emerről a gubája is leszakad, kis terményét számba sem vehető áron kell eladnia, hogy adóját — melyért most már ugyancsak hajszolják, — befizethesse.

No hát e b. jon is, reméljük, segítve lesz; de hogyan?

Tudjuk, mert nagyon érezzük, hogy földünk száz és száz felé vannak darabolva. Tagosítanunk kell! Huzódik, vergődik ez is; gyülesezünk egyre-másra, de helyes megállapodásra nem tudunk jutni s így czélt sem érhetünk.

Szivére kell venni minden érdekelt félnek a kérdés ez oldalát is; a vajadás ily fontos ügyekben csak napról-napra növeli, nemhogy

szüntetné házi bajainkat. Segítsünk tehát magunkon ennek megoldása által is s erősen hiszünk, hogy gyümölestermelésünkkel kapcsolatlanban a tagosított birtokokon való rendszeres gazdálkodás igen sok gazdának el fogja üzni homlokáról, ha nem is a redőket, de az évenként oda szálló s a megélhetés aggályait növelő felhőket.

Volna tehát még némi okunk remélni is; de sok jó akarattal, kicsiny, de haladásnak indult társadalmunk s így önmagunk iránt tartozó kötelességünk lerovásával remélhetjük azt csak.

Ámde míg a remények sugara mellett melegedni érezzük magunkat, vannak oly bajaink is, melyek csaknem a hideg borzongatás ingerével hatnak idegeinkre.

Tekintsük csak piacunkat, pillantsunk be a mészárszékekre, (a hova különben a család-fentartóknak bár közvetve be kell pillantaniok), mit tapasztalunk? Drágaságot, rossz húst.

Azt mondják, kis városban s különösen ott, hova még a vasuti hálózat nem jutott, nagyobb az olesóság s jobb a mindennapi élethez szükséges tápanyag. (?)

Ugy van, ismerünk elég kis várost, a hol ezt tapasztaltuk; de nem mi nálunk. Sőt bátran kimondhatjuk, hogy nálunk drágább az élet, (megélhetés) mint nagyobb városokban.

Piacunkon ma napság 40—80 kr. egy pár csirke, 5 drb. tojás 10 kr. Mészárszékeinkben kvalifikálhatatlan rossz marhahúst mérnek kilóját 32 krért.

Kérdjük, honnan e drágaság, mikor gabona, marha olesó? Nagy városainkban nagy választékban, jobb minőségűt ugyanazon s még itt-ott olesóbb áron megszerezhetik.

Vagy nálunk azzal a privilegiummal bírnak a mészárosok, hogy tetszés szerint üthetik

onnan intéz gyilkos tüzelést a nagynehezen fölfelé kapaszkodó harcosokra. Fogolynak nincs kegyelem. Egy-egy falu elfoglalása alkalmával borzasztó jeleit találja a katonaság, miként bánt el a bosnyák a keze közé került bajtársakkal. És kiadatik a rendelet, hogy a mi részünkről sem szabad kegyelmezni senkinek, a ki fegyverrel kezében találatik. A háboru barbár jelleget ölt; eltűnik a dicsfénynek ama varázsa, a mely más hadjáratokban lelkesedéssel tölti el a harcolók szívét. Ugy tetszik, mintha mindenki érezné, hogy rossz munkát végez. A rideg parancszo előre hajtja a sereget, de lelkesülést nem talál ni sehoh.

A várfalvi fiuk ezrede is sokat szenvedett, nem annyira ellen fegyverétől, mint a viszontagságoktól. Még eddig nem voltak nagyobb csatában; működésük folyvást apróbb csetepatékból, ellentálló falvak lefegyverzésből és felgyújtogatásból állott. Mindegyre beljebb nyomulnak a tartomány déli része felé, a hol a fölkelők Visegrád vidékén még egy utolsó ellentállásra gyűjtik erejüket.

Érdekes látvány a hegyi uton fölfelé haladó katonaság. Elöl néhány katona halad, jó messzire megelőzve a sereget, nehogy váratlanul megtámadtassanak. A kigyózó uton hosszan nyulik el a csapat sok helyen alig mehetnek ketten egymás mellett. A sziklába oldalt van vágva az ut, a másik oldalon szédítő mélység tántog, a melynek alján zugva, csatogva rohan a vad hegyi folyam. A gyalogcsapatok között egy-egy hegyi ütleg is vonul; az öszvérek biztos léptekkel haladnak a meredeken fölfelé, a darabokra szedett apró ágyukat hordva hátukon. A forró nap neki fekszik a meredek, kopasz sziklafalnak, a kábító melegben a bornyu ugyancsak kívánczik lefelé a baka hátáról. Egy-egy fiu kidől a sorból, s

TÁRCZA.

Remény nélkül

Remény nélkül s elcsüggedten
Élem átal napjaim . . .
Sötét bánat ütött tanyát,
Boldogságom romjain.

Oh mert a mik éltetének:
Eszményim, mind porba már!
S a nő, a kit úgy szerettem,
Csókra szintén másra vár . . .

Van-e czél hát miért élnem?
S nem jobb volna a halál?
Hisz ott lenn a sir fenekén,
Lényem pihenést talál! . . .

Ott szívemnek nem lesz vágya,
És lelkemnek álmai . . .
Szerelem és eszmény átka,
Oh, ott nem fog bántani . . .

Rajta hát, számoljunk élet! . . .
Nincs több szükségem reád . . .
Hadd kötök a serral frigyed,
Hisz nálad az többet ad! . . .

De nem . . . még se! . . . Hadd üritem
Fenekig ki a pohárt . . .
Mi még benne — nem sok úgy sem, —
Egy korty . . . s ez már mit se árt!

Legalább így a tudatba'
Nyugodalmat lelhettek,
Végig küzdtem férfi módra
Mind azt, mi rám méretett.

L. J.

A rezervista szerelme.

— Elbeszélés. —

Irta: **Bihari Kálmán.**

(Folytatás.)

7

III

Hát az eltávozott fiukkal mi történt:

Vad, idegen földön, küzdve éhséggel, fáradsággal, nyomulnak előre. Esőben, zivatarban, nincs pihenés, nincs enyhe tüzhely, barátságos fődél, vetett ágy; egy szakadozott köpeny a katona hajléka, a bornyu a párnája, a sáros, hideg föld pihenő ágya. És mégis mily édes álmokat álmodik a szegény katona; a fáradság lecsukja szempilláit, s az édes álom előhossa a szeretett otthon képeit. Az aggódó édes anya, az imádkozó kedves, a siró feleség megjelennek az elcsigázott katona álmaiban, nyájas mosolygással veszik körül, a fájó sebet édes csókkal gyógyítják meg . . . Ah, de megharsan a trombita, durva vezényszó kiáltja talpra a katonát. Tovább, megint tovább!

Vad, idegen népség lakik az idegen földön. Nem lehet bizni senkiben. Minden fa minden kő leshely lehet, a honnan halálos golyó repül a vigyázatlan harcos szívébe. Szembe alázatos a nép, s hátad mögül utánad lö. Beveszi magát a fölkelő csapatjáratlan hegyek közé, hova a katonaság nem követheti,

fel a husnak árát magasabbra akkor is, midőn legelősebb a marha? No akkor e tekintetben ne reméljünk jobb jövőt városunknak a vasutal, mert akkor ezen a czimen hust sem ehetik egy vasutal bíró kis városi lakos.

Erősen meg vagyunk győződve, hogy az illetékes hatóság a lakosság érdekében is megteszi ezután azt az elismerésre méltó jó szolgálattal, hogy a mészárosoknak ez önkényes eljárását megszünteti s oda szorítja őket ama korlátok közé, hogy ők is éljenek, de más is élhessen, vagy ennek híján, — mint máshol is van, — szövetkezetet kell alakítani s így vágni utját a netalán még növekedhető drágaságnak.*)

Mindennek meg van a maga ideje. Mi szüksegesnek láttuk tárgyunkkal ezt is kapcsolatba hozni. Nehéz napokat élünk, ezer felé igénybe van véve egy a hivatalnoknak, mint a gazdálkodónak garasa s míg egy részt a jövőtől remélünk, másrészt a jelenben mutatkozó bajokra orvoslást várunk; de várunk mindenek felett emberszeretettel s méltányosságot, mert ez utóbbit minden ember szereti önmagával szemben gyakoroltatni; de sokan feledik, hogy azt gyakorolni is kell.

Tűzoltó csapatok szervezési módja kisebb községekben.

— Ajánlva a jegyző és tanító urak figyelmébe. —

Ö fensége a főherceg azon kérdésére, mint lehet ily kisebb helyeken egyszerűen és kevés költséggel tűzoltó csapatot fölszerelni, a következőleg felelt:

Ezen kérdés fejtegetésébe azért bocsátkozom, mert a legnagyobb akadály ily testület szervezésénél a nagy költség, főképp ott, hol kevés a vagyon és hiányzik a pártoló. Ez riasztja vissza a pusztu vagy tanya birtokosait, a község lakóit a szép és hasznos eszmétől.

Kis községben és pusztán, vagy több közel egymáshoz fekvő tanyán egy 16 emberből álló, jól betanított és buzgó tűzoltó-csapat a vész napján nagy áldás és tökéletesen elég a dülő elem megfékezésére, főképp, ha a többi lakosok támogatják.

Ezen 16 tűzoltó a következő rangfokozatokból áll:

1 parancsnok, 1 csővezető, 2 mászó, 4 szerelő, 8 szivattyus.

Mivel a szivattyu hajtására és a víz szerzésére mindenhol elég erős fiatal embert találni, kik betanítás nélkül is egy szivattyus felügyelete alatt megfelelnek, 7 szivattyus a fontosabb mászó szolgálatra használható.

A fölszereléshez kellenének:

1. Ott, ahol elég ló van, és nagyobb a község kiterjedése, egy kisebb szivó- és nyomó-kocsi-szivattyu,

* Volt szó már róla lapunkban; de sajnos, hogy mint sok okos gondolat, ez is halva született. Ám erősen hiszünk, hogy mészárosainknak csaknem a zsarolásig menő elárása előbb-utóbb kényszeríteni fog bennünket erre. Erről különben alkalmaslag egy külön cikkben kívánunk szólni.

Szerk.

csak a jól alkalmazott puskaagyütések és kardlapozás adják meg a hanyatló erejű vitéznek a további lelkesedést, hogy vánszorongjon odább a többivel. Ha közletről nézzük ez arczokat, valami fájdalmas hatást érzünk. Olyan bágyadság, kimerültség vonul végig valamennyin — az az érzet, midőn a katoná már megadja magát kényszerű sorsának, a haláltól nem fél többé, mert hiszen rosszabb ennél az életnél a halál sem lehet már neki.

Az ut mellett itt-ott szétszórt házak tűnnek elő körülveve néhány ölnyi kerttől, a melyben szilva és tengeri terem, sanyaru tápláléka a szegény lakosságának. Férfit nem igen látni; piszkos nőialak buta vigyorgással bámulnak a haladó katonákra. A kertet a nő miveli; a férfiak nincsen dolga. A bosnyák a töröktől ha egyebet nem is, a dologtalanságot eltanulta.

Különben a fakunyhók lakói nem ellenség. Szegény nép az nagyon arra, hogy valakinek ellensége legyen. A vagyonosabb mohamedán elem inkább a városokban lakik; a vidéken csak egy-egy nagyobb, csinosabb épület, az is szinte fából, mutatja, hogy valami bég a birtokosa; de az a fölkelők táborában van valahol, vagy elmenekült békésebb tájakra, s valami becsületes rája huzta meg magát hajlékában. Így mehet az ember egész nap. Benne van a faluban és mégis a rengeteg közepén. A hegytetőkön sötét fenyvesek boronganak, az idő és a szélvész döntögeti a hatalmas szalakat, a melyek ott rohadnak el, nem lévén a szállítási eszközök hiánya miatt értékesíthetők.

A csapat egyre halad tovább. A hegygerinczen tui vannak. Most már mégis könnyebb a haladás,

p. o. egy „major-kocsi szivattyu“, — más helyen, a hol kisebb a kiterjedés, egy „két kerekű egytetemes taliga-szivattyu“ czélszerűbb, melyet emberi erővel vagy számmal lehet vontatni.

Ezen szivattyuk kaphatók 350 forinttól egész 900 forintig; kis épületek mellett a legkisebb és legjutányosabb szivattyu is megfelelően czéljának.

2. E szerkocsinak átalakított egyszerű löcsös paraszti szekér, melyre 4 deszkaülés, 10—12 emberre van alkalmazva és egy kis szerláda az első ülés alatt, melyben kisebb szerelvények elférnek, mint egy csomó gertya mászólámpákhoz, 1 üveg eczettel, fakalapács, vásson tömlőkötők, sebkötések, stb. Az ülések alá helyeztetnek el: 3 dugólétra és a kocsi oldalaira alkalmaztatnak a vaskarikák, melyekbe nyelükkel dugatnak: 2 ásó, 2 lapát, 2 vasvilla és 1 csákány. A nagy tűzfejsze szíjánál fogva felakasztható, ha nem veti egyik szivattyus a hátára.

3. Három 15 méteres tömlő, tehát összesen 45 méter tömlő, melyek összegöngyölítve és régi zsákba vagy gyékénybe burkolva a szivattyu szekrényében vagy a szerkocsi ládjájában helyeztetnek el.

Lámpák a járművekre nem kellenek okvetlenül, mert a tűzoltóknál levő négy mászó lámpa elég világosságot ad éjjel.

4. Az egyes tűzoltók ruházata és fölszerelése következőképen oszthatnák el:

a) a parancsnoké: altiszti sisak, zubbony, nadrág, tisztí öv zárkapocscsal, mászó balta bőrtokkal, mászó lámpa, kéthangu jelzősip zsinórral;

b) a csővezetőé: legénységi bőrsisak, zubbony, nadrág, mászóöv zárkapocscsal és karikával, szivacs-táska szivacsos és füstszeműveggel, mászóbalta mentőszeggel és bőrtokkal, mászólámpa, kéthangu sip zsinórral, mentő (mászó) kötél zárkapocscsal, vetőkötél zárkapocscsal, csőtartó kötél zárkapocscsal;

c) a mászóé: mint a csővezetőé, kivéve a vető és csőtartó kötelet.

Igen czélszerű a csővezetőnek és mászónak a nyakvédbőr, ezt azonban minden falusi csizmadia, vagy nyerges elkészítheti. Gyári ára 1 frt 20 kr.

d) A szerelőé: legénységi bőrsisak, zubbony, nadrág, szivattyus öv és balta, fafokkal és bőrtokkal, vagy e helyett egy szerelő francia kulcsot bőrtokkal visel; ez utóbbi egyszersmind a szivattyu-mesteri hivatalt is képviseli;

e) a szivattyusé: legénységi bőrsisak, zubbony, nadrág, stb.

Ezután a részletekbe tér a fenséges ur, kimutatván számadatokkal, hogy mily csekély összegbe kerül a tűzoltó csapat felállítása, feljogosítja az alakulandó egyleteket, hogy további bővebb felvilágosításért forduljanak a vezetése alatt álló alesuthi tűzoltó parancsnokához s onnét díjmentesen kapják meg a szükséges tudnivalókat magában foglaló alapszabályzatot.

Ebből látható, hogy épen nem ördögi mesterség egy tűzoltó csapat szervezése, csak legyen, a ki a mozgalom élére álljon.

A megkívánható anyagi gyámolítás a község, a földbirtokosok révén és társadalmi utakon nem fog elmaradni.

mert a nagy ágyukat pár nappal ezelőtt elhagyták valami állomáson, miután meggyőződött a vezér róla, hogy tovább vinni nem lehet. Az volt ám még a munka! Sok bakának a válla most is fel van törve a mikor a Romanja Planinára tolták fel az ágyukat a járhatatlan uton, és mikor a lovak kidőltek, minden bakának vállára adtak egy töltényes ládát, a ki nek meg nem jutott, azt befogták az ágyuba. Végre is csak elmaradtak a sugárágyuk, elég lesz a hegyi üteg is.

A mint a völgybe ereszkedik a csapat a tájkép veszt lassanként zordonságból. Az ut is kiszélesedik hanem annál sárosabb lesz. Egyedül ez az, a mi a fiukat kedves hazájukra, a szép alföldre emlékezteti. Itt-ott egy han van az ut mellett. Na hiszen ehez képest a Kutyakaparó is elegans fogadó ám. Egy deszkabodé, — a belsejének összes butorzata egy csomó szalma, a mely szélylyelhányva a földön, nyugvó helyül szolgál a jámbor utasnak. Az ajtóban vén, turbános török guggol, előtte parasztstűz, szájában hosszuszáru csibuk. Komoly nyugalommal töltögeti a cserép-csuporból apró findzsákba a fekete kávé, amugy salakosan, a pihenés végett megálló bakától a rendes öt krajczárt szedve érte. Egy másik edényben savanyuizű vodka áll, még jobban elkészerítve a szegény baka szívet, ha rávetemedik, hogy megreszeltesse vele a torkát. Na de némelyik ilyen utszéli vendéglős ennivalót is árul, diót és vadkörtét, sőt az előhaladott időszakhoz képest aszalt szilvát is. Mértékre nincs szükség, vagyis inkább magával hordja azt minden baka. Szabott ár van; egy sipka vadkörte: „jeden zexerl“, egy hatos.

A fáradt legénység epedő szemekkel néz elő-

Különfélék.

— A „Tasnád“ szerkesztője jónak látta, hogy Léderer Zsigmond ur — a ki mellesleg legyen mondva a tasnádi járásbírósnál joggyakornok, — közre adjon lapunk szerkesztőjének az ér-kávási toronyszentelés előzményeinek okmányokkal adatolt cikkére egy oly frenetikus választ, a minőt még a revolver-zsurnaliszták sem engednek meg maguknak. Ezzel kvalifikálta erkölcsi értékét s nekünk erre egyéb szavunk nincs, minthogy ezzel a lappal minden összeköttetést megszüntetünk.

* Hymen. Baltigh Géza a magyar francia biztosító részvénytársaság debreczeni főügynökségénél helyettes titkár, e hó 1-én jegyezte el Zipfinger Péter helybeli polgártársunk kedves leányát, Izukát. Boldogságot, szerencsét kívánunk a tiszta szerelemből kötött frigyhez!

* Fényes esküvő volt a napokban Kolozsvárt, a midőn dr. Török Imre, Török nyug. honvédtábornok fia esküdött örök hűséget Biasini Anna kisasszonynak.

* Jegyzőválasztás volt a f. hó 16-án Gyümlöcsénesen, a mikor is több pályázó jegyző-candidatus közül Kovásznay Ákos eddigi helyettes jegyző választott meg nagy szótöbbséggel.

* A vasut megnyitás ünnepélyessé tételére irt mult számbeli vezércikkünk nem volt pusztában elhangzó szó. A legközelebbi városi közgyűlésen indítvány lett előterjesztve az iránt, hogy a város közönsége és egyletei egy ily fontos és monumentális napnak emeléséhez minden tekintetben hozzájáruljanak. A lelkes indítványozók pedig élükön a minden szépért hevülő városi polgármesterrel, fogadják már eleve is elismerésünket.

* Donovák Sándor helybeli járásbíróági joggyakornok a f. hó 25-én a jogtudományi államvizsgát a budapesti tud. egyetemen jó sikerrel kiálotta. Gratulálunk!

* X. ur a „Szilágy“ 43. számában válaszolva lapunk „Garasos gazdálkodás“ czimű cikkére beszél de rebus omnibus et quibusdam aliis s csak arról nem, a mit a garasos gazdálkodás cikkünk végeredményében ecsetel, a többek közt mindjárt cikkke első bekezdésének végén ezeket írja: „Mellékesen arra is gondol talán, hogy a megye különböző részei közt még mindig fennálló idegenkedés ne lankadjon. Nem első alkalomunk ilyesmit tapasztalni onnan tulról.“ Lapunk B. S. munkatársa nem lévén idehaza, ha szükességét látja, meg fog felelni e cikkre. Addig is azonban a fennebbi sorokra vonatkozólag kijelentjük, hogy ha X. ur lapunk 5 éves folyamának bármelyik számában talál akár csak egyetlen egy sorocskát, a mely a megye consolidálásának nem előmozdítása, hanem gátlására szolgál: alávétjük magunkat bármely szabadon választandó jury ítéletének. Addig azonban megjegyezzük: „Wie der Scheim ist, so denkt er.“

* Érdekes foglya került a sz.-romlyói kir. börtönek Kubinyi Ernő ur személyében, kit a sz.-romlyói szolgabíróaság tartóztatott le a napokban. Kubinyi Ernő hajdanában Bihar, Kraszna és Közép-Szolnokban hírneves ember volt, a kinek egyszavára ezeket kölesönöztek; urú társaságok s különösen a vidéki gentryk szivesen látott s kitüntetett vendége volt, ki nagylábon élt a föld porával is ritkán érintkezett, mert elegans fogatokon járt; sokan báró ur néven tisztelték és ugy hiték, hogy igen érdekes ember, a kinek a háta mögött százezrek figurálnak, így történt, hogy igen jó családból vett feleséget is. Persze nincsen olyan hosszú a minek vége ne legyen: előbb-utóbb kiderült a turpiaság; kiderült, hogy báró Kubinyi Ernő ur egy igen közönséges kalandor s mint ilyen hurokra is került. A mostani Kubinyi azonban csak romja a hajdani finom, előkelő lovagnak, a ki régen a férfiaknak imponált s az asszonyoknak sikerrel kurizált; elhanyagolt külsejű, rongyos csavargó, a kit az igazságszolgáltatás

re, talán nem messzire van már az állomás, hiszen a nap is lefelé ballag, az árnyék hosszúra nyulik.

Végre, valahára . . . karsu minaret válik ki a hegyoldalból, körülötte háztömeg sötétlik. (Nem fehérlik, mint nálunk.) Itt lesz az állomás. A temetőnél áll meg a csapat, ottan ütnek táborn. Jó pihenés esik a dombokon. Azok a turbános fehér kövek szivesen szolgálnak egy kis védelmül a betolakodó idegennek az éj hűvös szele ellen.

De mielőtt elhangzanék az oly nehezen várt „ruth“, egy kis érdekes epizód történik. Valami élelmes bosnyák egy nagy kosár lepénynyel áll az ut mellett. A mi ezredünk már napok óta hegyek között mászkál, azóta a legénység színét sem látta a kenyérnek. Hja, bajos azt ide szállítani, meg gazdálkodni is kell vele, azért rothad Dobojban egész óriási halomban vagy övzenezer darab, a minek már senki sem veszi hasznát. A katonák majd megkapják pénzül, utólagosan, a kenyérporciót. (Kérje csak valaki, majd kap kutyaporciót.) Tehát a legénység több nap óta nem látott kenyeret, fele be tegy már a kenyér nélkül evett kövér hustól. Képzeltetni, milyen szemekkel nézte a legénység a bosnyák árus lepényeit. Egynehány éhesebb, gondolva, hogy milyen roham lesz majd intézve erre a kosár lepényre, a mikor bizony nehéz lesz hozzájutni, — kilép hirtelen a sorból, összevásárol néhány darabot, hadd jusson a jó czimborának is. Ez egy percz műve, hanem jó szemé van ám a kapitány urnak, észreveszi azt a borzasztó kihágást. Egy barna fiatal ember, a ki otthon Magyarországon professzor, de a tanítványai bizony nem ismernék meg mostani állapotjában, okosabb akar lenni. Az ut szélén áll long néhány katoná valamelyik osztrák ezredből, a

stande-pede elfogat, bezárát és „per sub“ — visszatolonczol Somogyba, a honnan Kubinyi ur hozzánk látogatába jött. Hja, tempora mutantur! . . .

* **A pálinka áldozata.** Folyó hó 23-án Perecsenben Kolosi J. ifju legény az emberirtő folyadékból oly sokat talált felönteni a garatra, hogy mámoros állapotában a fagyos földet nézte nyoszolyának. A csalódás végzetessé vált reá nézve, mert reggel halva találtott. Hány ilyenféle esetet regisztrálnak a lapok s mégis — az eredmény olyan, mint fennebb megírtuk.

* **Amerika mindig csak Eldorádó lesz azok szemében, a kik itthon munkátlan élet mellett nem tudnak zöld ágra vergődni s e miatt füt-füt vádolnak, csak önmagukban nem akarván keresni s feltalálni a hibát.** Az ilyen „pasiserek“ aztán egyszer nyakukba veszik a világot a rászánva magukat egy kúsahegy átrágására, neki indulnak — Amerikának. Ha aztán egyet az új hazában olyan véletlen szerencse ér, hogy szorgalmas munka után pénzt keresve boldogul, beteljesül a közmondás, hogy: „egy bolond százat csinál.“ Egy helybeli szegény sorsu izraelita susztermester, névszerint Öhlbaum Jakab mintegy hat hónapja, itt hagyva nejét és nyolcz gyermekét, Amerikába ment. Ott ugy látszik kedvezett a sors, mert mint írja, dolgai jól folynak, egy nagy gyárban dolgozik s keresetéből a maga fenntartása mellett csinoskán félre is tud rakni egy kis pénzt; ebből a megtakarított pénzből háromszáz forintot kiüldött is feleségének s gyermekeinek, hogy ők is az új világba vitorlázzanak. A feleség s a nyolcz poronty nemsokára utra is keltek, mindmegannyi milliomos bankárpalántként az új világba, melynek csodás égbajlata és talaja roppant kedvezni látszik az ilyen fajta idegen növényzetnek.

* **Szerencsétlenség a petroleummal.** Valóságos halamazata áll már előttünk az eseteknek, melyek mindannyian óva intenek minket a petroleummal való vigyázatos bánásmódra, de ugy látszik még sem elég arra, hogy belőle okulást merítsünk. A szerencsétlenség megesis sokszor a legnagyobb vigyázat mellett is. A napokban Magyar-Valkón Fried Lajos ottani regále bérlő és birtokos házában csak két kis gyerek maradt otthon, míg a szülők a rokonoknál látogatásban voltak. Az este elközeledvén, a kis gyermek arra kérte a háznál lévő férfi cselédet, hogy gyujtsa meg a lámpát, mert ő fél. A hetes meggyújtotta a lámpát s az égő szál gyufát eldobta, nem véve észre, hogy az a petroleumos kannába esett, mely csakhamar lángokba börtött a szobát s a két kis gyereket s a cselédet csakhamar lángok vették körül. Jajgatásukra egy férfi rohant át a szomszédból, ki segíteni kívánt a szerencsétleneken; de maga is áldozatul esett jó szándékának, mert a szerencsétlenekkel együtt iszonyatos égési sebeket szenvedett. Alapos értesülést nem nyerhettünk ugyan az áldozatok sorsáról, de ugy halljuk, hogy azok az égési sebek következtében mindannyian meghaltak s a bánatos anya is halálán van.

* **A kuria mondta.** X. bíró. Tegnap kétszáz forintot nyertem a kaszinóban, kártyán. K. ur. Derék! Bizonyosan kalabriáson . . . X. bíró. (Sértődve.) Hogy tehetsz fel rólam ilyeneket?! Mint magyar bíró egyedül csak ferblit szoktam játszani, a mely a curiai döntvény értelmében nem hazard játék!

* **Egy jó családból való** 13, 14 évet betöltött fiu, ki a magyar nyelv, írás és olvasásban teljesen jártas tanulóul nyomdánkba azonnal felvétetik.

* **A legelterjedtebb háziszor.** Tudósítónk a következőket írja: Rövid idő mulva 25 éve lesz már, hogy Brázay Kálmán előkelő fővárosi kereskedő megkezdte a sóborsoszesz terjesztését hazánkban és kizorítva mindenféle külföldi és bécsi gyártmányt oly hatásos és a legkülönfélébb bajok ellen eredménnyel használható háziszort hozott forgalomba, melynek kitűnőségét a közönség felismerve, mindjebben terjesztette, ugy hogy ma alig van háztartás, melynek kiegészítő és hasznos részét ne képezné; czélszerűnek tartjuk azonban a közönséget figyelmeztetni, hogy a hamisításokat kerülje, mert kár volna, ha a gyenge utánzatok a Brázay-féle sóborsoszesznek, e speciális magyar készítménynek a jó

kik előbb érkeztek ide s már ki is pihenték magukat s most gyönyörködnek az ujonnan érkezők árva állapotán. A fiatal professzor udvariasan felkéri egyiket németül, hogy vásároljon számára pár dabot, odaadván néhány hatost, mert neki nem szabad a sorból kilépni. A vitez osztrák bajtárs átveszi a pénzt, azzal nagyot röhögve húzódik a többi háta mögé, büszkén arra, hogy miképen sikerült rászédni neki a magyar bakát. Hanem örüljön neki ez a fiatal professzor, mert a mint elhangzik a „halt“ vezényszó, minden bakát megvizitálnak és a kinél találnak a lepényből, kiállítják, az őrmester urak leoldatnak néhány „kotlíkszijat“ s azzal az ut mellett álló fákhöz sorban kikötik a bünös katonákat, két órai időre. Bizony nem valami kényelmes állapot az, mikor az embernek oda kötik a fához a nyakát, meg a lábát, a kezeit meg szépen keresztülveszik a fán és ugy kötözik hátulról össze. Kivált ha az illető öt mértföldet gyalogolt, fáradt, éhes és szomjas. Egy szöke szakállu őrmester vad örömmel végezi a műtétet; a természet sakált akart teremteni, mikor ezt az embert alkotta, de testét elcserélte egy emberi alakkal s csak a lelke maradt ez ocsmány, sunyi vadállat. Zöldes szemei villognak a kielégített kinzási szenvedély kéjes élvezetétől és mikor a nyomorult, védtelen, kikötözött katonát ráadásul még felpofozza, összecsatogtatja fehér hegyes fogait s lihegő orrlyukain, tajtékozó száján látszik, hogy fölébredt benne bestia ösztöne és úgy szeretne abba a vergődő emberbe beharapni . . .

(Folyt. köv.)

hirnevét megrontanak. Az eredeti és valódi sóborsoszesz vignettái Brázay házának rajzával és a kisebbek 319, nagyobbak 320. védjeggyel vannak ellátva, ezenkívül a palaczkok és a dugók önkupakjai Brázay czéggel feliratával vannak öntve.

Irodalom.

— A „Pesti Hirlap“-ot a társadalmi és politikai élet immár bekövetkezett nagyobb élénkaege valóságos nélkülözhetlenné teszi a művelt magyar olvasóközönségre nézve; mert azonkívül, hogy e lap mindig hű és megbízható krónikása a napok történetének, egyúttal a hosszú téli esték unalmának elűzésére benne található a legtöbb mulattató, nemesen szórakoztató s hasznos tudnivalókat is tartalmazó olvasmány. S mindezek fölé a lap előfizetői hetenkint önálló zeneműleket is kapnak, mely a legjobban megválogatott darabokat tartalmazza s zenekedvelőkre nézve becses gyűjteménnyé szaporodik már néhány hó alatt is. A lapban most folyó érdekes orosz regényt (a „Kilencez-dik hullám“ Danilevszki Gergelytől), még november hóban egy szeuacziós angol regény, azt pedig egy nem kevésbé érdekesítő eredeti regény fogja követni. A „Pesti Hirlap“ ma méltán mondható a legolcsóbb napilapnak, mert bár mindennap 16 teljes oldalon jelenik meg, ára egy hóra csak 1 frt 20 kr, negyedévre 3 frt 50 kr, s az előfizetés minden naptól kezdhető. Előfizetési pénzek a „Pesti Hirlap“ kiadóhivatalába (Budapest, Nádor-utca 7.) küldendő, honnan mutatványszámokat egész hétig ingyen küldenek.

* **A „Képes Családi Lapok“** szépirodalmi, társadalmi s ismeretterjesztő hetilapra hívjuk fel lapunk olvasóinak a becses figyelmét. A „Képes Családi Lapok“ kilencz évi fennállása óta mindig tökéletesedés felé haladt, nemes és izlésteljes irányban, élénken és változatosan szerkesztetett s az olvasó közönségnek, évenként annyi eszme és érzelme nemeseitő, mulattató, művelő és izlésfelkeltő olvasmányt nyújtott, amennyit huszszor annyit se lehetne megszerezni, mint a mennyi a „Képes Családi Lapoknak“ az előfizetési ára. E lap most október 1-jével tizedik évfolyamába lépett s munkatársai közé a legkitűnőbb hazai írókat számítván, nyugodt lelkiismerettel ajánlhatjuk olvasóinknak pártfogásába. A „Képes Családi Lapok“ kilencz éves becsületes multja s költességszerű törekvése megérdemli a legszeleesebb körü támogatást s kívánatos, hogy minden magyar család az előfizetői közé tartozzék. A „Képes Családi Lapok“ tizedik évfolyamának 1-ső száma a következő tartalommal jelent meg: Az asszony. (Elbeszélés.) Tolnai Lajostól. — Tavasz-álom. (Költemény.) Bartók Lajostól. — Csak rangosan. (Csevegés.) Elemértől. — A két Pataki. (Elbeszélés.) Szendrőtől. — A kigyósziget. (Elbeszélés.) Carmen Sylviától. Fordította: Veres Endre. — Nyár végén. (Költemény.) Patyi Istvántól. — A gyűszű története. — cs. — Végletek. (Elbeszélés.) Szerlem-hegyi Móczár-Jolántól. — Gondolat töredékek. — Képekhez. — Mindenféle. — Képek: A cigányról. A szerelmes levél. — Hamarosan. — Melléklet: „A szökevények.“ (Regény, folyt.) V. Gaál Karolintól. I. 193—208 oldal. A „nő a házban“ című melléklet, mely a háztartás minden ágára kiterjeszkedik, s divatképeket is hoz, minden második számhoz csatoltatk.

CSARNOK.

A majthényi sikon.

— Őszi tárcza. —

Irta: **Kantacsay Endre.**

Őszi alkonyra hajlik a természet.

Borongós, bánatos arcczal siklik le a nap a nyugoti láthatáron, bágyadt sugarai nem bírnak utat törni maguknak a terhes felhőkön keresztül, szárnyaszegetten hullanak alá, mint a haldokló utolsó sóhajai a halál sötét, rideg éjszakájában.

Széles rónaságon állok, hol a szem tekintetét nem zavarják a hegyek bércei s az alkonyra hajló esti szürkület, az ősz hervadó képe s a mellettem emelkedni látszó, virágaitól megfosztott kis halom fájó emléke, zaklatott keblem mélyéből honfiai könyeket fakaszt föl, melyek szemeim tüköréről a kopár rónára peregnék alá . . .

„Őszi tájnak hervadása,
Őszi napfény ragyogása;
Hervadásból, fényből támad
Lelkemen e sötét bánat.

Omlik a lomb, hallgat a dal.
Visszatérek gondolattal
A tavaszra. Hejh de annál
Szomorubbnaq tetszik a táj!“

A láthatár lassan-lassan kietlenebb, zordonabb lesz köröttem; a föld virágillat helyett nehéz ködpárazatokat bocsát a borongó ég felé, az ég azurkék ivén tündöklő csillagokat lomha felhők takarják, a mezők rónáin az enyészet szele zug keresztül s repíti szárnyain az elszáradt avart! . . .

Ez a rét volt olyan ékes? Ez a róna olyan népes?

„Ez a völgy, hatom és tájék,
Mintha a sirkertben járnék!“ . . .

S valóban sirkertben járok!
Nagyszerű sirkertben, hol egy nemzet koronája

hullt porba, hol a temetkezés felett nemzetem milliói zokogtak . . . a majthényi sikon! . . . Mi az a majthényi sikon? Gondtalanul legelteti nyáját rajta a pásztor, egykedvűen hasogattja barázdáit a szántóvető, vándor nem áll meg ábrándozni felette.

Ki ismerné ezt a mai idő könnyen feledő gyermekei közül? Ki szállana vissza az emlékezet szárnyain, hogy a történelem fáklyájával bevilágítsa a multak ködét?

Mi idézi föl e kis halom sirsöröngyei közül a korszakalkotó idők névtelen félisteneinek szellemét, kik egykor titáni küzdelemmel harcolták a nemes harcot, pro patrie, et libertate?*)

. . . Fájó emlékezet a hervadó természet szemléleténél!

Szívem szorong, félszem és rettegés ülnek az alkony szárnyain, hideg szellő csap át idegeimen s ugy tetszik, mintha a haldokló természet hattyudalát susogná fülemben s az örökké szülemlő és haldokló idő egy gyermekének koporsóját épen most szegeznék be s beteg ágya körül kísértő és panaszos árnyak jelennének meg az alkonyra hajló esti félhomályban s késleltetnék, megnehezítenék a nagy haldokló végsőhajtását! . . .

. . . Itt egy mosolygó arczu tündér, a csalfa reménység lebeg, kísérve a csalódott szivek átkaitól, melyeket mint lidércfény a sülyedő ingoványba csalt . . . utána húzódik a kétségbeesés s a merre lép, nyomdokain — mely a siralom völgyén vezet keresztül, — mindenütt pusztulás és halál! . . . Amott az enyészet angyalának rideg, fagyasztó mosolyát látom, csontkezzei összetört szivekkel, özvegyi fátyolokkal, szerencsétlen árvák szívszaggató jajjival játszanak; — ott a bün vonul tovább, gunykazajt hallatva a boldogtalan szivek felett, melyeket az erkölcsi megsemmisülés undok pusztájára csalt bűvös-bájos, igéző mosolyával . . . Itt inségtől sujtottak, bánat terhe alatt roskadozók . . .

„Honfi bánat, elnyomottak jajjai!“

Alkonyodik . . . és a haldokló természet ágya körül a siri árnyak folyton szaporodnak s ugy tetszik, mintha elfojtott nyögéseket, tompa zokogásokat hallanék.

Szívem összeborzad, hidegen csap rajta keresztül a mulandóság szele!

Hova meneküljek e kísértő árnyak elől?

De im a lejjebb-lejjebb ereszkedő sűrű felhők kebelében megdördülnek az ég villámai, s ezikázva világítják be a szomorú rónaságot! És ugy tetszik nekem, mintha a villanyos lég vakító fényében a daliás idők harczedzett bajnokait látnám tömött hadoszlopokban, közepén a dicsőség tündérmezében mintha Rákóczy és Bercsényi büszke, daliás alakjai magasulnának föl, kezökben óriási zászlókkal, melyeken a „pro patrie et libertate“ köriratot a győzelem borostyánai öveznék! . . .

A vakító fény hirtelen eltűnik, hogy annál sűrűbb sötétség üljön a tájra.

A bus sóhajokat, vádló panaszokat, fujó paripák dübörgése, csatakürtök rivalgása, aczélkardok villámlása váltja fel, mintha az éj rémes szörnyeivel csatát vívnának életre-halálra, két testvérország szeme előtt.)*

Majd a harc vihara lezajlik . . . a szörnyek győztek! . . .

. . . De a zászlót a büszke, daliás fejedelmi vezér kezéből semmiféle emberi erő nem volt képes kiragadni, nemes szívében a honfiai fájdalom éles törével elrobogott vele messze . . . messze . . . keletnek fénylő ege alá a márvány-tenger partjaira . . . s ott Nikomédia virágos völgyeiben keresett magának egy csendes nyugovó helyet, maga mellé fektetve a zászlót, hogy majd ha a világszabadság tárogatói megharsannak, aczéltrekezdésbe ragadja ismét s diadalról diadalra vezesse a nagy ösök satnyult ivadékeit! . . . Azóta ott pihen . . . kinek jutna eszébe a szentelt porokat háborgatni . . . haza hozni? . . .

Hát a bajtársak? . . .

Azt mondja a hagyomány, hogy körös-körül, merre a szem lát, azok a népes falvak, azok a szép fehér házak s a zöld mezők virágos térei, mindazok dédunokái, kik a majthényi sikon dicstelenül le-rakták a fegyvert! . . .

Ki emelne itt emlékoszlopot a honfiai fájdalomnak?

A gyalázat szégyenköve lenne az!

De mégis . . . hát ez a kis domb?

Óh, ez az igénytelen kis halom azzal a lombtalan csonka szomorú fűzzel százados csontokat ta-

*) „Hazáért és a szabadságért.“ Ez volt a Rákóczy által veretett pénzekre és zászlóin a körirat.

*) A majthényi sikon a Szilágyság szélén, a régi Erdély és Magyarország határpontjain terül el, Szilágysomlyótól mintegy 40 km-nyire. Itt rakta le a fegyvert Rákóczy seregének egy része, míg más része dicsőségesen küzdve esett el, míg Rákóczy segítségért Lengyelországban járt.

kar, azok porhüvelyeit fedi, kik élő honszerelmük bizonyágául, eszméik mellé a halál véres barázdáiba dobták testöket is: „pro patrie et libertate!”

Oszlopot nem emelt még emlékeztül senki. De epytaphonjokat a kerek föld legnagyobb költője, — kiről büszkén vallják honfitársai, hogy Isten után ő teremtett legtöbbet, — még az ő születésök előtt megírta már:

„A gyáva többször hal meg sir előtt . . .
A bátor egyszer izli a halált. —
Minden csodák közt, melyeket tudok
Legrendkívülibbnek találok azt,
Hogy ember félni tud.
Holott a kényszerű vég, a halál
Eljő, ha jönni kell!”

(Shakespeare.)

Reájok domborulhat a föld, de lánglelkők, honszerelmők leragyogó sugaraiból évezredekre világító torony tündöklök; sirjok fölött a becsület fénylő fátylaja leend az örök idők gyermekeinek beszélő emlékoszlop, melyre kegyelettel fognak feltekinteni a késő unokák! . . .

Alkonyodik! . . . Az őszi szellő kincses Kolozsvár felől csodadolgokat suttog „rég dal, régi dal, régi dicsőségről!”

De borongó lelkem itt, hol: „a hősök elenyészett nyomdokira, az esti szellő új fővényt takar”, csak a mulandóság letarolt mezején mereng . . .

Az örökké változó természet vas törvényeinek rettenetes hatalmát látom a borus ég csillagtalan felhőiben, az ékesség nélküli mezők kopárságán, a lombtalan fák sárguló leveleiben; s a közmulandóság szomorú érzete lelkem elé varázsolja kedveseimmet, kiket már az örök sir takar, — az enyészet szelleme emlékeztet a büszkeség, nagyság, fény, hiábavalóságára, melynek itt a föld porába kell lennie erejét, hatalmát, dicsőségét . . . s midőn látom, hogy a hervadó virággal a tűnő idő szárnyain perczenkint ezerek hullanak alá az enyészet sötét kebelébe, itt a daliás idők névtelen bajnokainak porladozó csontjai fölött úgy tetszik nekem, mintha a haldokló természet utolsó őszi virága a halvány kikirics — mely talán a nyugvó hősök szívereiből fakadt fel, — szomorúan lehajtott kelyhével ezt suttozna:

„Itt a végczél ismeretlen . . .
Lehet-e meghalni szebben?” . . .

Hirdetések.

Hirdetmény.

A „Krasznamegyei takarékpénztár-egyesület Szilágy-Somlyón” köztudomásra juttatja, miszerint az osztrák-magyar bank főtanácsa 1615—1887. számú határozványával Szilágy-Somlyón

bankmellékhelyet

állított fel s ott a bank üzletének közvetítésével nevezett takarékpénztár-egyesületet bizta meg.

A takarékpénztár ebbeli működését folyó évi november hó 7-ik napján fogja megkezdeni, mely naptól kezdve benyújthatók lesznek ottan az osztrák-magyar bank által leendő leszámítás végett valamennyi bankpiacra, Szilágy-Somlyót is ide értve, szóló bankszerű váltók.

Szilágy-Somlyó, 1887. október hó 18-án.

Réner Albert,
elnök.

2—3

Lapunk szerkesztőségénél egy frittal megrendelhető:

„Apró Emberek.”

Beszély- és rajzgyűjtemény. Irta: Hamvai Sándor. Kiadta: Nagy László, a „Szilágy-Somlyó” szerkesztője.

TARTALOM: Előszó. — Egy sugár az éjben. — A vármegye orra. — A Borbíró titka. — Csak egy kicsit ostoba. — A munduros világból: Az éhes kísértet. — Hova lett a szegény Balog Pali? — Pár baj történetek: A mi névtelen hőseink. — A veszedelmes pilulák. — Azok a bolondító kék szemek. — A hívők menyországa. — A toll nyomorultjai

A jelzett műről álljon itt a többek közül kivonatban egy pár sor a legtekintélyesebb fővárosi lapok után.

„ . . . A szerző fiatalága dacára nem ismeretlen név a hírlapirodalomban s ez első önálló kötete bárkit is meggyőzhet arról, hogy őt nem hiúság vitte az írásra. Az életből vett alakokat állít eléünk s a mi történeteiben oly megnyerő, az az igaz hang, mely másoknál ritkán cseng füleinkbe.” („Fővárosi Lapok” 1886. 90. szám.)

„ . . . Vidéki termék, de figyelemre méltó. . . Hamvai ügyesen válogat tárgyat abból a körből, a hol a vidéki író mozog s a hol ugyancsak tömegesen kínálja magát a tárgy arra, hogy az ügyes író tollhegyre szedje. . . Hamvai ügyesen ír, van humora, sőt satyrája is. Egyik-másik beszélyéből a kedélynek őszinte melegsége árad s könnyed leírásai elég jó hatást tesznek az olvasóra.” („Egyetértés” 1886. 80. szám.)

„ . . . A fiatal elbeszélő most nem ismeretlen a szépirodalmi olvasmányok kedvelői előtt Hamvai eleven tóllal, könnyedén ír s élénk érzéke van az apró emberek gyöngyösgéinek fölismerésére. Rövid elbeszélései ez okból is kellemesen szórakoztató olvasmányok.” („Nemzet” 1886. 70. szám.)

Legczélserűbben megrendelhető a „Szilágy-Somlyó”-ra beküldött előfizetéssel egyideűleg postautalvánnyal.

ÉN,
CSILLAG ANNA
185 ctm. hosszú óriási
Loreley-hajammal,
melyet az általam föltalált kenőcs 14 havi használat után nyertem, mely megakadályozza a hajkihullást, elősegíti a hajnövést és erősíti a hajbört, uraknál elősegít egy teljes erős szákhajnövést, rövid időig való használat után a hajnak, valamint a szákhajnak természetes színt és sűrűséget kölcsönöz és megóvja korai őszüléstől a legmagasabb korig. — Egy köcsög ára 50 kr. 1 frt., 2 frt. Postával küldés naponként a pénz előleges beküldése vagy postautalványtel mellett az egész világha.

Csillag és Társa
Budapest, király-utca 26.
14—20

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 14 frt — kr.
Félévre . . . 7 „ — „
Negyedévre . . . 3 „ 50 „
Egy órára . . . 1 „ 20 „
Egyes szám helyben 4 kr.
Vidéken 5 kr.

Százalék nem adatik.

Kiadóhivatal:
Budapest, nádor-utca 7. sz., földszint,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó felszo-
lamások intézendők.

PESTI HIRLAP

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztési iroda:
Budapest, nádor-utca 7. sz., I. emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlalmény
intézendő.
Bérmintetlen levelek csak
ismert kezektől fogadhatók el.
Kéziratok vissza nem adatnak.

Hirdetések
a kiadóhivatalban vétetnek fel
Franciaország részére pedig
J. & C. JONES & Co. Páris-
ban, 31 bis, rue de Foubourg
Montmartre.

Pártoktól és kormánytól egyaránt független közlöny.

TELEFON

A ma tíz év alatt, mely a Pesti Hírlap megalapítása óta eltelt, a magyar olvasóközönség rokonszenvre évről-évre fokozódó mérvben fordult a lap felé, úgy hogy ma, — mikor a Pesti Hírlap immár tizedik évfolyamát éli, — kétségbe onthatlanul a legkedveltebb és legelismertebb lap Magyarországon.

A hazai közönség e pártatlan bizalma és rokonszenvre arról tanuskodik, hogy a Pesti Hírlap mindig híven megtartja azt az irányt melyet maga elé tűzött.

Független volt eddig s független marad ezután is minden irányban, pártoktól és kormánytól egyaránt.

Erős, öntudatos, magyar nemzeti politika, ez jelszava a Pesti Hírlapnak. Határozottan szembeáll mindazzal, ami e politikának útjában áll, de nyiltan helyesli, ha akár a kormány, akár bármelyik országos párt úgy jár el, a mint azt e politika érdekei követelik.

Ez teszi lehetségessé hogy a Pesti Hírlap munkatársai közt különböző pártállású kitűnő publicisták scrakoznak. E függetlenségben rejlik a lap ereje, melynek fogva megmondhatja az igazat minden irányban, a kormánynak és azt támogató többségnek ép úgy, mint az ellenzéknek.

A Pesti Hírlap vezetői közt Pulszky Ferenc, ifj. Ábrányi Kornél, Horváth Gyula, Eötvös Károly, Förs Kálmán, Schvaroz Gyula, Borostyáni Nándor és dr. Kenedi Géza írják.

Ugyanők dolgozataikkal gazdagítják a tárcarovatot is, melynek rendes munkatársai azonkivül: Mikszáth Kálmán (Scarron), Agal Adolf (Csicseri Bors), Bartók Lajos, Tolnai Lajos, Jakab Elek, Kürthy Emil, Reviczky

Gyula, Sebők Zsigmond, Szécsy Ferenc, Sziklay János, Szterenyi Hugó stb.

Mikszáth Kálmán ki a „Ház” folyóscájáról immár bejutott a honatvák közé, országos híre és keletyelségre kapott képviselőházi karcolataiban humorizálja az országgyűlési pártok és notabilitások ferdeségeit — párttekinet nélkül.

Az élénken szerkesztett rendes rovatok vezetői: Antalk Károly (országgyűlés és zene), Luby Sándor (napi hírek), Sasvári Ámin (külpolitika), Bohó István, József (segédszerkesztő) stb., mindent elkövetnek hogy az olvasó közönség igényeit a legfokozottabb mérvben kielégítsék.

A szerkesztőség élén, mint irányadó és igazgató lapvezér, Lórády Károly laptulajdonos-főszerkesztő áll, kinek e tőren negyedszázadon át szerzett tapasztalatai garanciát nyújtanak arra nézve, hogy a Pesti Hírlap a lapok versenyében kivívott elsőrangú helyét mindig meg is fogja tartani.

Hazai és külföldi rendes tudósítók egész seregén kívül, kik — költségre való tekintet nélkül — minden nevezetesebb eseményről bő táviratokban értesítik a Pesti Hírlap közönségét a szerkesztőség külön tudósítót küld a szükséghez képest mindenhol (még az ország határain túl is), csakhogy közönségét első forrásból láthassa el megbízható értesítésekkel.

A Pesti Hírlap színházi és hírovata elvitázhatlanul leggazdagabb valamennyi lapokéi közt.

A külföldi irodalom érdekesebb termékeit — regényekben, tárcarajzokban s beszé-lyekben — gondosan megválasztva mutatja be. Nagy gondot fordít a Pesti Hírlap még a közönség köréből való panaszok s a

mindenki által szívesen olvasott szerkesztői üzenetek közlésére is.

S bár a legdiszesebb kiállításban naponta (a hűtöt kivéve) két teljes ivet — 16 oldal — fölvegott állapotban ad az olvasó kezébe, külön kedvezményül hetenkint még egy zenemellékletet is kapnak a lap előfizetői, teljesen ingyen. Oly kedvezmény, minőt ma egyetlen európai lap sem nyújt közönségének.

Mindenek kedvezménye dacára a Pesti Hírlap a legolcsóbb napilapnak méltán mondható, amennyiben havonként csak 20 kerral drágább az ugynevezett kis nélapoknál, melyeknél pedig ötszörte többet tartalmaz.

A Pesti Hírlap előfizetési ára:

Egész évre . . . 14 frt — kr.
Fél évre . . . 7 „ — „
Negyed évre . . . 3 „ 50 „
Egy órára . . . 1 „ 20 „
Előfizetés — legczélserűbben postautalvánnyal — a hó bármely napjától kezdve eszközölhető s az előfizetési pénzek a Pesti Hírlap kiadóhivatalába (Budapest, nádor-utca 7. sz.) küldendők.
Összetű: sztek kikerülése végett azonban csakis PESTI Hírlap irandó cím gyanánt.

Tisztelettel

a „Pesti Hírlap”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Budapest, V., nádor-utca 7.

Levelező lapon nyilvánított óhajra a Pesti Hírlap kiadóhivatala egy hétig ingyen és bérmintetlenül küldi a lapot mutatvánnyal.

TELEFON

Hetenként zenemelléklet.